

N:o 35.

Af Herr Jöns Pehrsson: Om afskrifning af en del utaf grundskatterna.

Kongl. Maj:ts proposition N:o 1 om statsverkets tillstånd och behof till innevarande Riksdag visar i finansielt hänseende ett särdeles godt resultat, och vid ett så lyckligt förhållande borde man icke glömma de många gånger gifna förhoppningar och löften, äfven uttalade af motståndarne till grundskatternas och indelningsverkets afskaffande, nemligen, att, då statsverkets tillstånd sådant medgifver, utan nya skatters påläggande, en periodisk afskrifning af grundskatterna skulle komma att ega rum. För min del anser jag, att tidpunkten nu är inne att dessa löften förverkligas, och att nationen i handling får se, att dessa löften varit allvarligt menade. Jag förutser, att mitt yrkande möjligen skall bemötas dermed, att skatte- och försvarskommittéerna icke slutat sina arbeten; och i sanning, man kan här tillämpa den gamla satsen: »den som vinner tid, vinner allt». Motståndarne mot skatteförenklingen kunna lätt nog vinna sitt syfte att förhindra dess genomförande, helst som militärledamöterna i försvarskommittén ställa sina anspråk allt för högt och derigenom fördröja reformens genomförande. Det har varit vanligt, att en ej ringa del af Riksdagens ledamöter varit villiga att antaga snart sagdt hvilket som helst af Kongl. Maj:ts många framlagda förslag i försvarsfrågan, utan att frågan om skattejemkning dermed förenades; *då* fans ingenting för dyrt för samma representanter, hvilka stämplade dem, som, med kännedom om folkets förmåga att bära de föreslagna bördorna, nödgades afslå Kongl. Maj:ts propositioner, såsom handlade de uteslutande af egennyttan i strid mot fosterlandets intressen.

Något hvar har med oro erfarit den stora utvandring, som fortgått, och frågat sig efter skälen till detta sorgliga förhållande. Måne dessa skäl ej äro att söka i bristerna hos vår ekonomiska, sociala och politiska lag-

stiftning? Ingalunda lider det tvifvel, att ett flertal af nationen lider af skattetryck, i synnerhet kommunalt, och man torde ej säga för mycket, att om Riksdagen icke söker att bota det öfverklagade onda, torde detta förhållande i oroväckande grad gifva näring åt missnöjet i landet. Sällan har något beslut ökat detta mera än det höga anslag, som sista Riksdagen beviljade till Hans Kongl. Höghet Kronprinsen och Kronprinsessan, andra exempel att förtiga. Åtminstone har den erfarenheten blifvit min.

På sätt jag förut nämnt, anser jag, att Riksdagen bör visa i handling, att den vill i någon mån infria gifna löften; och jag tror därför att, då statsverkets ställning sådant tillåter, Riksdagen bör besluta en sådan afskrifning af grundskatterna, att af »räntan och tionden», i inkomstberäkningen upptagna i rundt tal till sex millioner kronor, afskrifvas fem procent eller 300,000 kronor. En sådan afskrifning verkar intet på statsregleringen, då utgifterna säkerligen vid en nogare granskning kunna nedsättas. Detta kan efter mitt förmenande ske ensamt på femte hufvudtiteln, eller ock derigenom, att det belopp, som är afsedt för ökande af statsverkets grundfond, minskas. Beloppet, hvilket jag yrkar skall afskrifvas, har ingen särdeles stor betydelse för de skattskyldige, men deremot skulle beslutet i princip vara af så mycket större vigt; och om det skulle hända — hvad man kan befara — att motståndarne mot skattereformen lyckas att till alla delar omintetgöra densamma, återstår antagligen endast denna utväg för Riksdagen att successivt genomföra skattereformen. Frågan är tillföre så omsorgsfullt utredd, att Riksdagen lätteligen kan fatta beslut om den af mig yrkade afskrifningen; och ehuru möjligen några finnas, som deraf ej njuta fördel, är det dock ur principiell synpunkt af vigt, att nationen ser, att Riksdagen menar allvarligt med sina löften rörande grundskatternas afskrifning. Vid afskrifningens tillämpning torde densamma i jemna tal afföras på 1883 års debetsedlar.

Jag vågar alltså yrka,

att Riksdagen för sin del beslutar, att fem procent af inkomstitlarne »räntor och tionde», som ingå till statsverket, afskrifvas på de skattskyldiges utgifter för år 1883, dock icke under ett belopp af i rundt tal 300,000 kronor.

Om remiss härom till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1882.

Jöns Pehrsson,
från Kronobergs län.